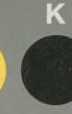

Grey Scale #13

A

1

2

3

4

5

6

M

8

9

10

11

12

13

14

15

B

17

18

19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA ORGANIZACJI I MOBILIZACJI WOJSK

JAWNE

ASG wewn. 109/76

Egz. nr

Plk dypl. Kazimierz ZDANIAK

ORGANIZACJA, PLANOWANIE I KIEROWANIE
PROCESEM OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW
GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ ZT WOJSK
LĄDOWYCH

40722

Skrypt

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Osiał. Zbiorów Specjalnych

Nr ewid.

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1978 r.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Colour Chart #13

Centimetres

Inches

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA ORGANIZACJI I MOBILIZACJI WOJSK

JAWNE

ASG wewn. 109/76

Egz. nr.....

Płk dypl. Kazimierz ZDANIAK

ORGANIZACJA, PLANOWANIE I KIEROWANIE
PROCESEM OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW
GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ ZT WOJSK
LĄDOWYCH

Skrypt

40722
BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Biad. Zbiorów Specjalnych
Nr ewid.

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1978 r.

—

—

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im.gen.broni K.Świerczewskiego

KATEDRA ORGANIZACJI I MOBILIZACJI WOJSK W A

~~PRZEKLASYFIKOWANO~~

Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 86 ust. 2

(Dz. U. RP Nr 11 poz. 98)

podpis

ASG wewn. 109/76

Protokół Nr 54305

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY ORGANIZACJI
I MOBILIZACJI WOJSK

Egz.nr ... 1

/-/płk dypl.Mieczysław BRONOWICKI

~~PRZEKLASYFIKOWANO~~

Protokół Nr 12657

Płk dypl. Kazimierz ZDANIAK

ORGANIZACJA, PLANOWANIE I KIEROWANIE PROCESEM
OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ
PRZEZ ZT WOJSK LĄDOWYCH

Skrypt

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Biura Zbiorów Specjalnych

Nr 8wid

40722

W A R S Z A W A

wrzesień

1976 rok

W S T Ę P

W okresie pokojowym w siłach zbrojnych utrzymuje się rodzaje wojsk i jednostki wojskowe o zróżnicowanym stopniu ich rozwinięcia. Podporządkowane to jest ogólnym celom naszego systemu gotowości bojowej. Wymogi te obiektywnie wynikają z charakteru zagrożenia istniejącego współcześnie na ETDW oraz miejsca i roli PRL i jej sił zbrojnych w ramach ugrupowania państw Układu Warszawskiego.

Niepełność rozwinięcia sił zbrojnych zaliczyć należy do powszechnie dziś obowiązujących prawidłowości w armiach zarówno czołowych potęg militarnych, jak i państw mniejszych. Nawet dla najbardziej zasobnych państw, koszty stałego utrzymywania pod bronią całkowicie rozwiniętych sił zbrojnych, zwłaszcza w kontekście wciąż rosnących wydatków na uzbrojenie i techniczne wyposażenie wojsk przekraczają ekonomicznie dopuszczalny pułap. Stąd też, niezależnie od swej wielkości, współczesne armie okresu pokojowego, stanowią jedynie podstawę do rozwinięcia wojsk na wypadek wojny. Konkretnie rozwiązania w tej dziedzinie muszą oczywiście uwzględniać specyfikę położenia, stosunku sił oraz przewidywanych działań.

Mimo zróżnicowanego stopnia rozwinięcia wojsk jednakowo realizują one przedsięwzięcia w zarządzanych dla nich do osiągnięcia stanach gotowości bojowej.

Ma to duży wpływ na zakres prac wykonywanych w czasie osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej sił zbrojnych /jednostek ZT, związków operacyjnych czy też rodzajów sił zbrojnych/ może wyprzedzać wprowadzenie /ogłoszenie/ gotowości obronnej lub zagrożenia bezpieczeństwa państwa.

I. RODZAJE STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ SIŁ ZBROJNYCH

Gotowość bojowa - jest to stan określający stopień przygotowania poszczególnych ogniw organizacyjnych i całości sił zbrojnych do podjęcia i kontynuowania nałożonych na nie zadań bojowych w skali i czasie określonym planami operacyjnymi /ze zdolnością uchylenia się przed zaskakującym uderzeniem przeciwnika włącznie/ zgodnie z przeznaczeniem danego rodzaju sił zbrojnych oraz wojsk i służb.

Zdolność bojowa - są to optymalne możliwości wykonania różnorodnych zadań bojowych przez określoną jednostkę organizacyjną wojsk, wynikające z jej struktury organizacyjnej, ilości i wartości żołnierzy, techniki bojowej i materiałowo-technicznego zabezpieczenia.

Na gotowość bojową składają się następujące elementy:

1. Stan moralno-polityczny^{x/}.
2. Stan dyscypliny^{x/}.
3. Stan porządku wojskowego^{x/}.
4. Wyszkolenie ideowo-polityczne.
5. Wyszkolenie taktyczne i taktyczno-specjalne^{x/}.
6. Wyszkolenie ogniowe^{x/}.

7. Wyszkolenie strzeleckie.
8. Gotowość alarmowa^{x/}.
9. Gotowość mobilizacyjna^{x/}.
10. Wyszkolenie specjalne.
11. Wychowanie fizyczne.
12. Stan techniczny sprzętu i uzbrojenia^{x/}.
13. Stan operacyjno-obronny w systemie OT.
14. Materiałowo-techniczne zabezpieczenie.

UWAGA: x/ - elementy /działy/ p r i o r y t e t o -
w e o charakterze stałym.

Do podstawowych czynników wpływających zasadniczo na poziom gotowości bojowej zalicza się: potencjał bojowy, położenie bojowe, sprawność mobilizacyjną i sprawność alarmową.

Potencjał bojowy - to wynikające ze struktury organizacyjnej, z ilości i wartości stanu osobowego, techniki bojowej i zabezpieczenia materiałowo-technicznego, możliwość wykonania różnorodnych zadań bojowych przez określoną jednostkę organizacyjną wojsk.

Położenie bojowe - to usytuowanie wojsk /pododdziału, oddziału/ w stosunku do przeciwnika, w powiązaniu z sytuacją bojową na lądzie, morzu i w powietrzu oraz z otrzymanym zadaniem bojowym i charakterem terenu.

Sprawność mobilizacyjna - to zdolność przejścia wojsk ze struktury organizacyjnej stanu pokojowego do stanu wojennego, zgodnie z planami wojny. Polega ona na uzupełnieniu istniejących oddziałów i pododdziałów wyszkolonym odpowiednio stanem oso-

bowym, sprzętem i techniką, zapasami materiałowymi do etatów czasu wojennego, bądź też na formowaniu nowych organizmów wojskowych.

Sprawność alarmowa - to zdolność podjęcia na sygnał zespołu zawczasu przygotowanych i wytrenowanych przez wojska oraz sztaby przedsięwzięć, prowadzących do szybkiego osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Elementami, które w decydujący sposób wpływają na sprawność alarmową oraz gwarantują wykonanie przez wojska zadań w zakresie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej są:

- dokumenty dyrektywne i dokumentacja alarmowa;
- system alarmowy i organizacja dyżurnych służb operacyjnych;
- wyposażenie systemu alarmowego w odpowiednie urządzenia techniczne i jego systematyczne doskonalenie;
- organizacja powiadomienia i przybycia kadry zawodowej;
- organizacja rozśrodkowania i wyjście z rejonów pokojowej dyslokacji;
- organizacja dowodzenia wojskami w czasie osiągania poszczególnych stanów gotowości bojowej;
- prawidłowe powiązanie problematyki alarmowej i mobilizacyjnej;
- zabezpieczenie bojowe i materiałowo - techniczne procesu osiągania wyższych stanów gotowości;
- szkolenie i kontrola gotowości bojowej wojsk;
- pełna i aktualna znajomość obowiązków przez wszystkich żołnierzy.

Do zamierzonego sposobu realizacji zadań związanych z gotowością bojową musi być dostosowany odpowiedni system gotowości bojowej wojsk.

System gotowości bojowej - jest to wypracowany, uporządkowany i stosowany zbiór zasad oraz ogół tworzących organiczną całość przepisów obowiązujących w dziedzinie gotowości bojowej, według których realizuje się całość przedsięwzięć z tym związanych. Wymaga się, aby system gotowości bojowej wojsk był odpowiednio powiązany z gotowością obronną państwa i obejmował całe siły zbrojne oraz by jednocześnie pozwalał uruchomić w razie potrzeby, niektóre ich części.

Stan gotowości bojowej jest ściśle uzależniony od okresu obronnego w jakim znajduje się państwo. W systemie obronnym państwa przyjmuje się następujące okresy:

- a/ pokojowy;
- b/ zagrożenia w tym stan podwyższonej obrony - ności kraju i bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa państwa;
- c/ wojny.

Zgodnie z dyrektywą MON oraz innymi zarządzeniami i rozkazami w siłach zbrojnych obowiązują następujące rodzaje gotowości bojowej:

- a/ stan stałej gotowości bojowej;
- b/ stan podwyższonej gotowości bojowej;
- c/ stan pełnej gotowości bojowej.

Stany gotowości bojowej wojsk powinny wyprzedzać wprowadzenie poszczególnych okresów gotowości obronnej państwa.

Rozpatrując stan gotowości bojowej oddziału lub ZT możemy stwierdzić, że zależy on od:

- a/ roli, miejsca i zadań przewidzianych dla niego w planach operacyjnych Sztabu Generalnego;
- b/ organizacji jednostki /struktury i ukompletowania stanem osobowym, sprzętem bojowym i technicznym oraz stanem ich utrzymania/;
- c/ wyszkolenia żołnierzy;
- d/ stanu moralno-politycznego;
- e/ systemu alarmowania i powiadamiania;
- f/ zabezpieczenia materiałowo-technicznego.

A. STAN STAŁEJ GOTOWOŚCI BOJOWEJ - jest to stan utrzymywany w okresie pokoju, który powinien zapewnić skuteczną obronę i ochronę granic oraz obszaru państwa przed zagrożeniem z powietrza, lądu i morza. Ponadto powinien zapewnić warunki do mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia wojsk i umożliwić realizację normalnego procesu szkolenia z równoczesnym zachowaniem zdolności do szybkiego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

Stałą gotowość bojową, a co za tym idzie zdolność do wykonania określonych zadań jednostki wojskowe, sztaby, instytucje i uczelnie wojskowe zapewniają przez codzienne utrzymywanie:

- a/ w jednostkach operacyjnych i OTK minimum 70% oraz sztabach od szczebla ZT /włącznie/ wzwyż, instytucjach i uczelniach wojskowych wszystkich typów oraz w jednostkach liczebnie

małych /do 30 osób/ - nie mniej niż 50% stanu ewidencyjnego żołnierzy z tym, że odpowiednio 50% i 35% w miejscu stałej dyslokacji, a 20% i 15% w zasięgu bezpośredniej dyspozycyjnej kontroli przełożonych w garnizonie i w jego pobliżu aby mogli przybyć do jednostki:

- rozwiniętej lub będącej w rzucie awangardowym do czasu osiągnięcia przez nią pełnej gotowości bojowej;

- o niepełnym stanie osobowym lub skadrowanej do czasu osiągnięcia przez nią gotowości rozpoczęcia realizacji zadań mobilizacyjnych;

b/ co najmniej 80% - w jednostkach rozwiniętych i nie mniej niż 70% - w jednostkach o niepełnych stanach osobowych i skadrowanych stanu ewidencyjnego pokojowych należności uzbrojenia i sprzętu wojskowego w pełnej sprawności technicznej;

c/ w odniesieniu do samochodów ZN co najmniej 95% w pełnej sprawności technicznej;

d/ utrzymywanie elementów systemu alarmowego w pełnej sprawności zapewniającej przekazywanie sygnałów w czasie ustalonym dyrektywą;

e/ ciągle utrzymywanie w gotowości eksploatacyjnej obiektów i urządzeń stałych zapewniających: wykonanie planowanych zadań bojowych, mobilizacyjne rozwinięcie, sprawne osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej, możliwość rozwinięcia polowego systemu dowodzenia, ochronę i obronę stanów osobowych w miejscu dyslokacji;

f/ oiągłą aktualizację planów osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej i mobilizacyjnego rozwinięcia ZT /oddziału/, jak również in-nych dokumentów z tym związanych;

g/ utrzymywanie zapasów nienustraszalnych uzbrojenia i sprzętu technicznego w pełnej sprawności oraz zapasów materiałowych w pełnej przydatności użytkowej - na potrzeby mobilizacyjne oraz potrzeby związane z przegrupowaniem do rejonów wyjściowych - tzw. zapasów doraźnych /wg ustalonych norm/;

h/ utrzymywanie w stanie dyżurowania: po jednej baterii w każdym pułku artylerii przeciwlotniczej w gotowości do otwarcia ognia w ciągu 50 minut, po jednej baterii - ZSU-23-4 wg ustalonej kolejności dyżurowania przez przełożonego w gotowości do otwarcia ognia w ciągu 40 minut oraz 25% przeciwlotniczych karabinów maszynowych w gotowości do otwarcia ognia w ciągu 25 minut.

B. STAN PODWYŻSZONEJ GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Stan podwyższonej gotowości bojowej - jest to stan osiągnięty przez wojska w wyniku zrealizowania kompleksu przewidzianych przedsięwzięć stwarzających dogodne warunki do szybszego i sprawniejszego osiągnięcia pełnej gotowości bojowej w określonych obiektach lub rejonach.

W stanie tym:

a/ jednostki rozwinięte i rozwijane syste -

mem alarmowym powołują z rezerwy i pobierają z gospodarki narodowej należne uzupełnienie w ciągu 8 godzin i do G+12 osiągają gotowość do działań bojowych;

b/ pozostałe jednostki /w tym formowane od nowa/ powołują mobilizacyjne rzuty alarmowe w ciągu 8 godzin i do G+12 osiągają gotowość do mobilizacyjnego rozwinięcia się według struktury organizacyjnej czasu wojennego i osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Stan podwyższonej gotowości bojowej ZT i oddziały osiągają z reguły w miejscu stałej dyslokacji. Stan ten mogą one również osiągnąć w rejonie czasowego pobytu. Przedsięwzięcia z tego zakresu realizowane są skrycie, z zachowaniem pozorów dotychczasowego bytowania wojsk.

Stan podwyższonej gotowości bojowej może być wprowadzany dla całości lub części sił zbrojnych.

Po otrzymaniu sygnału wprowadzającego stan podwyższonej gotowości bojowej /w formie odpowiedniego sygnału/, w sztabach i jednostkach przeprowadza się przedsięwzięcia zgodnie z dyrektywą MON oraz planami osiągania wyższych stanów gotowości bojowej opracowanymi dla poszczególnych jednostek.

Czynnościami pododdziałów i grup żołnierzy, do czasu przybycia zespołu kierowania osiąga - niem wyższych stanów gotowości bojowej /OWSGB/, kieruje dyżurna służba operacyjna /DSO/ i służby dyżurne oddziałów. Zasadniczym ich zadaniem w tym okresie jest:

- zarządzenie nakazanego stanu gotowości bojowej;

- powiadomienie dowództwa i zespołu kierowania /ZK/ OWSGB oraz osób przewidzianych do skoszarowania;

- niezwłoczne uruchomienie akcji powołania mobilizacyjnego rzutu alarmowego /MRA/;

- dopilnowanie wzmocnienia ochrony i obrony zajmowanych przez jednostkę obiektów koszarowych;

- wystawienie posterunków rozpoznania skażeń, obserwacji powietrznej oraz wzmocnienie warty.

Podstawową czynnością służb dyżurnych pododdziałów z chwilą zarządzenia stanu podwyższonej gotowości bojowej /SPdGB/ jest wysłanie zgodnie z instrukcją grup żołnierzy - do parku samochodowego i parku wozów bojowych - w celu przygotowania sprzętu, a ponadto wysłanie zespołów do ładowania zapasów środków materiałowych. Powinni być wysłani również gońcy do oficera dyżurnego jednostki po kadrę zawodową i mobilizacyjny rzut alarmowy.

W pododdziałach organizuje się pod kierownictwem podoficerów ładowanie mienia na środki transportowe, a w oddziałach - zapasów ruchomych i do różnych składowanych w magazynach.

Pododdziały remontowe przeprowadzają przeglądy i usuwają usterki techniczne w pojazdach bojowych. Pojazdy, których nie można wyremontować siłami oddziału, odsyła się do batalionu remontowego dywizji.

W pododdziałach czołgów załogi wozów bojowych

rozkonserwowują sprzęt, a załogi wozów eksploatacyjnych ponadto zmieniają gąsienice i wieńce kół napędowych oraz ładują amunicję.

W okresie zimowym pojazdy znajdujące się w ogrzewanych garażach przygotowuje się bezpośrednio na miejscu bez wyprowadzania na zewnątrz.

Z chwilą przybycia do sztabu ZT /oddziału/ zespołu kierowania, zapoznaje się on z aktualnym stanem realizacji przedsięwzięć, przyjmuje - do czasu przybycia dowódcy - kierowanie dalszym przebiegiem osiągania nakazanego stanu gotowości bojowej, nadzoruje rozwinięcie elementów bazy mobilizacyjnej i wykonywanie innych zamierzeń planu osiągania gotowości, przeprowadza rekonesans zasadniczego rejonu alarmowego /zapasowego rejonu mobilizacji/ i dróg dojazdu do niego, odwołuje do jednostki żołnierzy i pododdziały wykonujące zadania poza miejscem stałej dyslokacji, wydziela - zgodnie z przydziałami - załóżki wojenne dla nowych formowań, reaguje na zakłócenia w realizacji nakazanych przedsięwzięć oraz składa meldunki dowódcy i do analogicznego zespołu szczebla nadrzędnego.

Pododdziały artylerii przeciwlotniczej i przeciwlotniczych karabinów maszynowych rozwija się na planowanych stanowiskach w gotowości do prowadzenia ognia.

Czas realizacji przedsięwzięć związanych z przejściem do stanu podwyższonej gotowości bojowej nie powinien przekraczać 8-12 godzin w zależności od rodzaju i stanu uzupełnienia jednostki /rozwinętej, o niepełnych stanach, skadrowanej/.

S Ad 6b
S 6m

Jednostki wojskowe będące w stanie podwyższonej gotowości bojowej powinny w razie potrzeby opuścić miejsca stałej dyslokacji w czasie nie przekraczającym 30 minut.

Po osiągnięciu stanu podwyższonej gotowości bojowej w oddziałach i pododdziałach może być prowadzone szkolenie wojsk. Zależnie od warunków i sytuacji prowadzi się je na terenie koszar lub pobliskich placach ćwiczeń. Rozwinięte oddziały podczas ćwiczeń poza obrębem koszar powinny mieć należne im na okres wojny wyposażenie i zapasy. W razie zarządzenia stanu pełnej gotowości bojowej /SPiGB/ mogą one przechodzić bezpośrednio do zasadniczych rejonów alarmowych lub rozpocząć przegrupowanie do rejonu działań.

Jest to szczególnie ważne dla oddziałów, których miejsca stałej dyslokacji znajdują się na terenie dużych kompleksów miejskich.

D. STAN PEŁNEJ GOTOWOŚCI BOJOWEJ /SPiGB/

Stan pełnej gotowości bojowej - jest to stan, w którym wojska po zrealizowaniu przewidzianych planami przedsięwzięć natury organizacyjnej, mobilizacyjnej, szkoleniowej i innej są zdolne do wykonania w pełni zadań bojowych wszystkimi posiadanymi siłami i środkami w dowolnie złożonej sytuacji.

Stan pełnej gotowości bojowej może być wprowadzany dla całości sił zbrojnych lub ich części oraz może być zarządzany po uprzednim zrealizowaniu przedsięwzięć stanu podwyższonej gotowości

bojowej lub w toku ich realizacji, jak również bezpośrednio ze stanu stałej gotowości bojowej. Najdogodniejsze warunki będą wówczas, kiedy oddziały przechodzą stopniowo ze stanu stałej, poprzez podwyższoną do pełnej gotowości bojowej. Zapewnia to bowiem planowe działanie oddziałów i pododdziałów i stosunkowo niewielkie zużycie sił i środków. Znacznie trudniejsze warunki będą podczas osiągnięcia pełnej gotowości bezpośrednio ze stanu stałej gotowości bojowej. Dotyczy to zwłaszcza oddziałów o niepełnych stanach osobowych i skadrowanych, gdzie nie ma wystarczającej ilości sił i środków do jednoczesnego realizowania wszystkich przedsięwzięć.

Wprowadzenie stanu pełnej gotowości bojowej stosuje się w wypadku bezpośredniego zagrożenia państwa lub niespodziewanego napadu przez nieprzyjaciela.

W okresie osiągnięcia stanu pełnej gotowości bojowej:

a/ jednostki rozwinięte i rozwijane systemem alarmowym, ze stanu stałej gotowości bojowej osiągną PłGB do wykonania planowanych dla nich zadań bojowych w ciągu 8-10 godzin;

b/ jednostki o niepełnych stanach osobowych skadrowane i nowo formowane dokonują mobilizacyjnego rozwinięcia:

- ze stanu PdGB w ciągu 12-14 godzin;

- ze stanu StGB w ciągu 14-16 godzin;

a po dalszych 12 godzinach osiągną gotowość do wykonania planowanych dla nich zadań. 26-28 godz.

Stan pełnej gotowości bojowej sztaby i jednostki wojskowe mogą osiągać w miejscach stałej dyslokacji lub rejonach alarmowych. Działanie wojsk po zarządzeniu tego stanu zależy od aktualnego zagrożenia i zamiaru użycia ZT i oddziału.

Jeśli na przykład sytuacja operacyjna umożliwi stopniowe przechodzenie w stan pełnej gotowości, zgodnie z rozkazem wyższych przełożonych, wówczas wiążące się z tym zadania przekazuje się oddziałom w formie sygnałów nakazujących kolejne wykonanie w jednostkach określonych przedsięwzięć. Stwarza to dogodne warunki do maskowania wykonywanych czynności, bowiem wszystkie przedsięwzięcia z zakresu podwyższania gotowości realizuje się w reżimie dotychczasowego trybu życia wojsk /bez zarządzania alarmu bojowego/. Wyprowadzanie zaś oddziałów z garnizonów celowo jest w tym wypadku przeprowadzać pod pozorem odbywania ćwiczeń, manewrów lub wykonywania innych zadań, na przykład wykonanie prac na rzecz gospodarki narodowej itp.

Do skrytego osiągnięcia PłGB dowódcy ZT /oddziałów/ otrzymują zadanie bezpośrednio od swych przełożonych bądź poprzez upoważnione osoby lub szyfrogramem adresowanym do rąk własnych dowódcy. Zadań tych nie przekazuje się poprzez dyżurną służbę operacyjną i służby dyżurne. Zadanie to ZT /oddziały/ mogą otrzymać całościowo, w którym poleca się zrealizować wszystkie przedsięwzięcia i osiągnąć PłGB skrycie w określonym terminie, lub częściowo-etapami, nakazujące wykonanie przedsięwzięć w ściśle określonych terminach.

Krąg osób wtajemniczanych w skryte osiągnięcie PłGB na wszystkich szczeblach dowodzenia ogranicza się do niezbędnego minimum, pozostali pracownicy dowództwa danego szczebla mogą otrzymywać doraźne zadania cząstkowe, bez podawania celu. Żadnych zadań z zakresu osiągnięcia PłGB /całościowych i cząstkowych/ nie należy realizować w trybie alarmowym, a przedsięwzięcia z zakresu osiągnięcia pełnej gotowości bojowej dozować tak, aby te które najbardziej demaskują fakt osiągnięcia PłGB w ramach przygotowania do wojny były wykonywane w ostatniej kolejności, jednak w terminie określonym przez przełożonych.

W wypadku gwałtownego wzrostu zagrożenia osiągnięcie pełnej gotowości bojowej zapoczątkowane będzie z reguły zarządzeniem alarmu bojowego. Oznacza to, że wszystkie zaplanowane na ten okres przedsięwzięcia muszą być zrealizowane w pełnym wymiarze i w sposób możliwie szybki. Zakres czynności wykonywanych wewnątrz jednostek zależy od stopnia ich ukończenia oraz od tego, czy nakazaną gotowość oddziały osiągną bezpośrednio ze stanu stałej, czy też podwyższonej gotowości bojowej.

W razie osiągnięcia pełnej gotowości bezpośrednio ze stałej realizuje się jednocześnie przedsięwzięcia zaplanowane dla stanu podwyższonej gotowości. Główny wysiłek jednostek rozwiniętych powinien być skierowany na niezwłoczne wyjście całości sił z garnizonów do rejonów alarmowych, natomiast w jednostkach skadrowanych - na zabiegi mobilizacyj-

ne oraz ewakuację zasadniczego uzbrojenia i zapasów materiałowych do wyznaczonych rejonów. Celem jest, aby czynności mobilizacyjne jednostki skądrowane i o niepełnych stanach - do czasu wprowadzenia stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa państwa - wykonywały w miejscach stałej dyslokacji. Po wprowadzeniu tego stanu lub na od - dzielny rozkaz przełożonych dalsze mobilizacyjne rozwinięcie prowadzi się w zapasowych rejonach mobilizacji.

Do zasadniczych przedsięwzięć realizowanych we wszystkich jednostkach w czasie osiągnięcia pełnej gotowości bojowej należą:

- przyjęcie z rezerwy całości uzupełnienia;
- załadowanie i ewakuacja do rejonów alarmo - wych zapasów materiałowych;
- odwołanie do garnizonów żołnierzy i podod - działów przebywających poza miejscem stałej dyslo - kacji;
- przygotowanie sprzętu do natychmiastowego użycia;
- przekazanie pod ochronę obiektów i pozosta - wionego w nich mienia;
- wyposażenie żołnierzy w środki i sprzęt przewidziane na czas wojny;
- zabezpieczenie bojowe procesu osiągnięcia peł - nej gotowości;
- rozwinięcie polowego systemu dowodzenia i zaopatrzenia;
- postawienie oddziałom i samodzielny podod - działom zadań bojowych.

Niekiedy wraz z zarządzeniem pełnej gotowości w celu zapewnienia szybkiego podjęcia działań bojowych jednostkom rozwiniętym oraz będących rzutem awangardowym może być nakazane wyjście z garnizonów bezpośrednio na drogi marszu z pominięciem rejonów alarmowych w ukończeniu pokojowym. Uzupełnienie ich wówczas do stanów wojennych realizowane będzie w toku przemarszu.

Wychodzenie na drogi marszu bez zajmowania rejonów wyjściowych odbywa się po osiągnięciu PłGB w miejscu stałej dyslokacji /w rejonie czasowego pobytu/ i uzyskanie zdolności marszowej.

W sytuacjach szczególnych, oddziały wydzielone do wykonania doraźnych zadań bojowych mogą rozpocząć marsz do nakazanych rubieży /rejonów/ po osiągnięciu ukończenia 70% stanem osobowym oraz 80% techniką i pojazdami samochodowymi. W tym wypadku zapasy ruchome zabiera się odpowiednio do ilości posiadanego transportu samochodowego z tym, że w pierwszej kolejności amunicję, żywność i MPS.

W celu przyspieszenia wyjścia z garnizonu zadanie do marszu doprowadza się do jednostki w czasie osiągnięcia przez nie PłGB, jednak nie później niż dwie godziny przed terminem wymarszu.

Jeżeli zadanie otrzyma jednostka po osiągnięciu PłGB, wówczas dodatkowo przeznacza się czas na wypracowanie decyzji dla pułku 2 godziny a ZT - 3 godziny, ponadto jest to czas na postawienie zadań podległym oddziałom i pododdziałom oraz wykonanie innych czynności związanych z organizacją i

zabezpieczeniem marszu w tym również opuszczenie miejsca stałej dyslokacji.

W porozumieniu ze Sztabem Generalnym WP dowódca OW wyznacza dla ZT i oddziałów drogi przeprawy oraz położone w odległości 30-40 km od garnizonu linie /punkty/ przejścia umożliwiające zorganizowane wejście na marszrutę.

Drogi wyprowadzające z garnizonu do linii przejścia wyznaczają dowódcy garnizonów. Przydzielone ZT i oddziałom /samodzielnym pododdziałom/drogi przegrupowania doprowadza się do wiadomości ścisłego grona osób zajmujące się na danym szczeblu dowodzenia planowaniem gotowości bojowej, a drogi wyprowadzające z garnizonu do linii /punktu/ przejścia podaje się do wiadomości dowódców batalionów, kompanii i równorzędnych.

Wyjście ZT z garnizonu odbywa się w zorganizowany sposób:

- marsz do linii /punktu/ przejścia oddziały rozpoczynają całością sił lub kolejno rzutami w miarę uzyskiwania przez pododdziały gotowości;
- przerwy w marszu wykorzystuje się na dokonanie przeglądu technicznego wozów bojowych i pojazdów mechanicznych, taśmowania amunicji do broni pokładowej czołgów i transporterów na czas wojny - jeśli czynności te nie zostały wykonane poprzednio - oraz na zmianę wojennego oznakowania pojazdów i wozów bojowych.

Po wyjściu jednostki z garnizonu w koszarach pozostają osoby funkcyjne odpowiedzialne za przyjęcie uzupełnienia mobilizacyjnego oraz powracają-

cych z urlopów i podróży służbowych żołnierzy czynnej służby wojskowej, którzy nie zdążyli stawić się w jednostce do czasu jej wyjścia. Osoby te po zakądowaniu pozostałych w garnizonie zapasów materiałowych na pojazdy mechaniczne przybywające z gospodarki narodowej formują rzut marszowy i dołączają do macierzystej jednostki na najbliższym odpoczynku lub w nakazanym rejonie.

W koszarach pozostają ponadto osoby odpowiedzialne za zabezpieczenie pozostawionego mienia wojskowego oraz przekazanie opuszczonych obiektów i spraw garnizonowych, które po wykonaniu swych zadań działają zgodnie z wytycznymi dowództwa OW.

Wyższe stany gotowości bojowej wprowadza się rozkazem MON lub zarządzeniem szefa Sztabu Generalnego. Rozkaz ten /zarządzenie/, może być przekazany osobiście, bądź też przez upoważnionych oficerów w formie pisemnej lub za pośrednictwem dyżurnej służby operacyjnej w sposób obowiązujący w systemie alarmowym.

W sytuacjach wyjątkowych /np. zaskakujące uderzenie nieprzyjaciela/ do wprowadzenia stanu pełnej gotowości bojowej dla podległych wojsk, są uprawnieni dowódcy wszystkich szczebli do dowódców samodzielnie stacjonujących pododdziałów włącznie. W przypadku podjęcia takiej decyzji należy natychmiast meldować przełożonym o zaistniałej sytuacji.

Do stanu podwyższonej lub pełnej gotowości bojowej może przechodzić całość bądź określone rodzaje wojsk. W miarę potrzeby określone rodzaje wojsk, pułki i pododdziały mogą w tym samym czasie

osiągnąć stan pełnej gotowości bojowej, a inne stan podwyższonej gotowości bojowej.

Pełną gotowość bojową osiąga się z wyjściem do rejonów alarmowych, bądź ze względów maskują - cych w rejonach stałej dyslokacji - na wyraźny roz - kaz przełożonych.

W każdym z podanych stanów rozróżniamy jeszcze stopnie gotowości bojowej, w jakich mogą znaleźć się sztaby i jednostki sił zbrojnych.

Stopień gotowości bojo - wej zależy jest od: sytuacji międzynarodowej, rozpoznania gotowości sił potencjalnego przeciwni - ka, doktrynalnych założeń prowadzenia wojny, ro - dzajów sił zbrojnych oraz stanu organizacyjnego rozwinięcia.

Stopień gotowości bojowej poszczególnych rodzajów sił zbrojnych zależy przede wszystkim od ich prze - znaczenia. Jeśli na przykład od oddziałów rakieto - wych i lotnictwa wymagany jest taki stopień goto - wości bojowej, który umożliwiałby natychmiastowe ich użycie do wykonania uderzenia odwetowego w wy - padku rozpoczęcia przez nieprzyjaciela wojny, to oddziały i związki taktyczne wojsk lądowych mogą osiągnąć pełną gotowość bojową do działań stopnio - wo, na przykład w miarę wprowadzania ich do walki.

W zależności od rodzajów sił zbrojnych kształ - tuje się stopień gotowości bojowej począwszy od najwyższego:

- wojska obrony powietrznej kraju;

- lotnictwo operacyjne i marynarka wojenna;
- wojska lądowe /w tym wojska operacyjne, obrony wewnętrznej i ochrony pogranicza podporządkowane MSW/;
- rodzaje wojsk i służb zabezpieczające działanie podstawowych rodzajów sił zbrojnych i wojsk na obszarze kraju;
- jednostki rezerwowe, szkolne i zapasowe.

W zależności od organizacyjnego rozwinięcia poszczególnych oddziałów i związków taktycznych, stopień stałej gotowości bojowej jest zróżnicowany, w związku z czym również zróżnicowany jest zakres przedsięwzięć przygotowawczych, niezbędnych do osiągnięcia stanu pełnej gotowości bojowej.

II. NIEKTÓRE ELEMENTY BOJOWEGO ZABEZPIECZENIA OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

1. Równoległe z realizacją przedsięwzięć związanych z przygotowaniem wojsk i dowództw do osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej wykonywane są prace mające na celu o b r o n e _ _ w o j s k p r z e d _ b r o n i a _ m a s o w e g o _ r a _ ż e n i a . .

Przygotowania te realizowane w okresie pokoju dotyczą głównie:

- utrzymywania w stałej gotowości bojowej systemu wykrywania skażeń wojsk operacyjnych, w skład którego ze związku taktycznego wchodzi stały posterunek obserwacji skażeń kompanii chemicznej i SOAS ZT;

- wyboru rejonów alarmowych /ześrodkowania/ wojsk z uwzględnieniem wymagań OPBMR;
- zorganizowania i właściwego rozmieszczenia w rejonie ześrodkowania oddziałów sił i środków przeznaczonych do akcji ratowniczej;
- wyboru, a w miarę możliwości również przygotowania miejsc do rozwinięcia punktów zabiegów specjalnych i sanitarnych;
- zgromadzenia nakazanych normami należności zapasów sprzętu i środków ochrony przed skażeniami i likwidacji skażeń;
- budowy ukryć /szczelin/ oraz przygotowania uszczelnionych pomieszczeń w rejonach stałej dyslokacji.

W czasie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej do zasadniczych przedsięwzięć należą:

- organizacja posterunków obserwacji skażeń z nieetatowych /w bp/ i etatowych sił /przy SD i TSD/ oraz patroli rozpoznania skażeń;
- prowadzenie rozpoznania skażeń dróg marszu i rejonów przewidzianych do zajęcia przez wojska;
- przygotowanie do uruchomienia systemu kontroli dozymetrycznej od kompanii wzwyż;
- montowanie urządzeń filtrowentylacyjnych w schronach w miarę ich urządzania;
- sprawdzanie szczelności masek pgsz /w komo - rach gazowych typu polowego/ oraz uzupełnianie sprzętu chemicznego w pododdziałach i punktach zaopatrzenia;
- urządzenie miejsc rozwinięcia punktów zabiegów specjalnych i dróg dojazdów;

- wydzielenie i wyposażenie w sprzęt grup awaryjno-ratunkowych;

- nawiązanie łączności z elementami krajowego systemu wykrywania skażeń działającymi na obszarze zajmowanym aktualnie przez związek taktyczny /oddział/;

- przedsięwzięcia inżynieryjne i inne, które mogą być maskowane w ramach pokojowego reżimu bytowania i szkolenia wojsk.

Z chwilą wprowadzenia stanu pełnej gotowości bojowej uruchamia się bez ograniczeń uprzednio przygotowany system przedsięwzięć OPBMR.

W wypadku użycia przez przeciwnika broni masowego rażenia bezpośrednio na związek taktyczny /oddział/, zajdzie konieczność likwidacji skutków uderzeń tego rodzaju bronią. Poza tym związek taktyczny /oddział/ w rejonie ześrodkowania /alarmowym/ może się znaleźć w strefie skażeń promieniotwórczych, nie będąc nawet bezpośrednim obiektem uderzenia.

Przedsięwzięcia likwidacji skutków uderzeń bronią masowego rażenia /skażeń/, poza rozpoznaniem i powiadamianiem wojsk, obejmują:

- prognozowanie stref skażeń, strat, zniszczeń i pożarów;

- odtwarzanie dowodzenia drogą uzupełniania lub zamiany porażonych dowództw i sztabów;

- prowadzenie akcji ratowniczej w rejonach porażenia siłami grup /oddziałów/ awaryjno-ratunkowych pułków i dywizji ewentualnie przy współpracy z si-

łami ratowniczymi obrony cywilnej;

- prowadzenie zabiegów specjalnych i sanitarnych w przygotowanych uprzednio rejonach - siłami etatowych plutonów chemicznych pułków przy wsparciu kompanii chemicznej dywizji;

- odtworzenie gotowości bojowej obozów /oddziałów/.

W przedstawionej wyżej problematyce OPEMR z zakresu zabezpieczenia osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej dominują w zasadzie dwa główne elementy: ochrona przed skażeniami i likwidacja skutków napaadu bronią masowego rażenia przeciwnika. Pozostałe elementy tej obrony są analogiczne jak w innym rodzaju działalności bojowej wojsk /na przykład rozśrodkowanie, inżynieryjne urządzenia rejonów itp./.

2. Skuteczność obrony przed bronią masowego rażenia zwiększa właściwie zorganizowana obrona przeciwlotnicza. Obronę powietrzną obiektów obszaru kraju, w tym mobilizacji i operacyjnego rozwinięcia sił zbrojnych, organizują wojska OPK. Wojska te mają zawczasu - jeszcze w okresie pokoju - wyznaczone obiekty osłony, co nie zawsze umożliwi dokonanie zmian w ich ugrupowaniu na korzyść wojsk lądowych. Jednakże plany obrony powietrznej mogą być skorygowane stosownie do potrzeb zabezpieczenia wojsk lądowych. W tym celu przedstawiciele OW na SD korpusu OPK winni informować o zamiarze przegrupowania związków taktycznych /czas, oś przegrupowania, rejon docelowy/, co pozwoli korpusowi

OPK zmodyfikować swoją działalność w czasie i miejscu, aby zapewnić skuteczną osłonę wojsk lądowych. Dotyczy to zwłaszcza ukierunkowania działalności wojsk radiotechnicznych na wykrywanie nieprzyjaciela powietrznego, jak również działań lotnictwa, najbardziej manewrowego środka OPK.

Wykorzystanie osłony organizowanej siłami artylerii rakietowej OPK, zapewnia się przez wybór - w miarę możliwości - rejonów alarmowych i dróg przemarszu w strefach jej ognia.

Do bezpośredniej obrony przeciwlotniczej wojsk związku taktycznego, zwłaszcza przed działaniami lotnictwa na małych wysokościach, wykorzystuje się siły i środki OPL dywizji i oddziałów, działające według zawczasu ustalonych na szczeblu centralnym zasad współdziałania z wojskami OPK, precyzowanych w miarę potrzeby przez przedstawicieli OW na SD korpusu OPK. Szczególną uwagę należy przy tym zwrócić na wybór celów, aby zapewnić bezpieczeństwo własnym samolotom przelatującym nad obszarem zajmowanym przez oddziały i związki taktyczne.

W trakcie marszu do rejonów alarmowych organizacyjne środki obrony przeciwlotniczej wojsk dywizji powinny być rozmieszczone w ten sposób, aby zapewnić osłonę sztabu i zasadniczych elementów ugrupowania marszowego. Na potrzeby OPL związek taktyczny korzysta z danych sieci radiowej ostrzegania właściwego korpusu OPK. Ponadto istnieje możliwość, zwłaszcza po rozwinięciu się środków OPL dywizji, uzyskania danych z rozpoznania radiolokacyjnego

z właściwego batalionu radiotechnicznego wojsk OPK.

3. Ubezpieczenie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej nie powinno ograniczać się do realizacji takich przedsięwzięć, jak:

- ubezpieczenie bezpośrednie /w tym wzmocnienie wart, wysłanie patroli itp./;

- ubezpieczenie rejonów alarmowych i zapasowych rejonów mobilizacji /patrolowanie i ubezpieczenie stałe/.

Doświadczenia z wojny na Bliskim Wschodzie wskazują, że przeciwnik już w okresie pokoju dąży do stworzenia zagrożenia wykorzystując do tego celu siatki wywiadowcze; w okresie zagrożenia uaktywnia się działalność sił dywersyjno-rozpoznawczych. Z chwilą wybuchu wojny ich aktywność wzrasta; koncentrują one swoją działalność na rozpoznaniu oraz dezorganizowaniu systemu mobilizacyjnego i przegrupowania wojsk, a także na niszczeniu urządzeń i obiektów o znaczeniu wojskowym i gospodarczym.

Celem obrony przeciwdywersyjnej powinno być niedopuszczenie do wtargnięcia, bazowania i działań sił dywersyjnych przeciwnika na określony obszar, które w połączeniu z silnymi uderzeniami z powietrza i nękaniami od strony morza mogą stworzyć poważne zagrożenie na liniach komunikacyjnych i trasach przemarszu wojsk sojusznicznych i własnych, a także zakłócać system kierowania procesem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej sił zbrojnych na określonym obszarze.

Dla sprecyzowania istoty problemu zaznaczyć na-

leży, że w okresie pokoju i zagrożenia szereg zadań wchodzących w zakres zabezpieczenia procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej wykonują w ramach ochrony granicy państwowej siły WOP oraz MSW województw nadmorskich i przygranicznych, współdziałając z siłami floty obrony wybrzeża i korpusu OPK, a w głębi kraju - przede wszystkim siły MSW; w okresie wojny - ponadto zmilitaryzowane jednostki komend wojewódzkich MO oraz w razie potrzeby - wydzielone siły OTK i wojsk operacyjnych.

Obrona przeciwdywersyjna powinna znaleźć odbicie głównie w ubezpieczeniu rejonów mobilizacji i alarmowych związków taktycznych oraz obejmować następujące przedsięwzięcia:

- systematyczne śledzenie rozwoju sytuacji;
- wykrywanie przygotowań i przeciwdziałanie akcjom terrorystycznym, wrogiej propagandzie, likwidowanie ognisk oddziaływania politycznego i ideologicznego.

- przeciwdziałanie panice i rozprężeniu dyscypliny społecznej;

- zwalczanie szpiegostwa, dywersji, sabotażu i wystąpień antypaństwowych oraz podziemia zbrojnego i politycznego;

- ochronę obiektów i rejonów mobilizacji;

- wykrywanie i zwalczanie grup dywersyjno-rozpoznawczych przeciwnika.

Główną uwagę dowódcy wojsk operacyjnych i OTK powinni skupić na działaniach ochronno - obronnych

polegających przede wszystkim na zapewnieniu porządku i bezpieczeństwa w obiektach i rejonach, w których jednostki wojskowe realizują przedsięwzięcia wynikające z wyższych stanów gotowości bojowej oraz w rejonach sąsiednich.

Do bezpośredniej ochrony obiektów /rejonów/ mobilizacji /alarmowych/ należy wydzielać siły i środki odpowiednio do ich charakteru, wielkości, znaczenia i stopnia zagrożenia.

Celem działania każdego pododdziału ochronnego nie powinna być bierna, linearna ochrona obiektu /rejonu/, lecz dążenie do rozpoznania i zniszczenia sił dywersyjnych przeciwnika. Z tego względu wydaje się celowe:

- prowadzenie aktywnego rozpoznania w rejonach przyległych do ochraniających obiektów;

- wzmacnianie systemu bezpośredniej ochrony obiektów;

- prowadzenia pościgu za ujawnionym przeciwnikiem;

- zapewnienie łączności z przełożonym /dowódcą/ w celu natychmiastowego meldowania o wykryciu przeciwnika lub nawiązaniu z nim styczności.

Podkreślić należy, że o skuteczności walki z dywersją decyduje nie tyle wielkość użytych sił, co wysoka ich sprawność i zdecydowane działanie na podstawie dobrze zorganizowanego i odpowiednio prowadzonego rozpoznania siłami MSW oraz siłami jednostek wojskowych.

4. Maskowanie przedsięwzięć z zakresu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej jest realizowane już na etapie planowania. Wyraża się to między innymi dopuszczeniem do prac planistycznych tylko niezbędnych kompetentnych osób funkcyjnych. Szczególnie dokładnie należy przewidzieć sposób maskowania faktycznego przebiegu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, zwłaszcza stanu podwyższonej gotowości, w ramach którego wszystkie czynności muszą być realizowane bezwzględnie w sposób skryty. Można to realizować pod pozorem przedsięwzięć szkoleniowych lub zadań wykonywanych na rzecz gospodarki narodowej. Na zewnątrz jednostki należy zachować pozory dotychczasowego reżimu działania wojsk. W czasie przybywania uzupełnienia z rezerwy nie wolno dopuszczać do gromadzenia przedmiotami koszarowymi żołnierzy i pojazdów z gospodarki narodowej. Wszelkiego rodzaju punkty systemu mobilizacyjnego celowo jest rozwijać w głębi koszar.

W rejonach alarmowych wszystkie pojazdy mechaniczne oraz namioty i inne urządzenia powinny być niezwłocznie maskowane. W rejonach tych nie należy dopuścić do nadmiernego ruchu pojazdów i ludzi. Obowiązuje przy tym przestrzeżenie ciszy radiowej.

III. SYSTEM ALARMOWY I ZASADY JEGO FUNKCJONOWANIA

Gotowość bojowa w poważnej mierze zależna jest od sprawnego systemu alarmowego, który jest przeznaczony do alarmowania, ostrzeżenia i powiadamiania

nia. Podstawowym zadaniem systemu alarmowego jest bezbłędne przekazywanie informacji i sygnałów w jak najkrótszym czasie.

Alarmowanie jest to natychmiastowe wprowadzenie w życie decyzji dotyczących osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej oraz ochrony wojsk przed uderzeniami /z powietrza, morza i lądu/, skażeniem promieniotwórczym, chemicznym i skażeniem biologicznym.

Ostrzeganie jest to przekazywanie informacji uprzedzających o niebezpieczeństwie napadu z powietrza, groźbie skażenia promieniotwórczego, chemicznego bądź zakażenia biologicznego.

Powiadamanie jest to przekazywanie informacji z zakresu kierowania procesem osiągnięcia kolejnych stanów gotowości bojowej.

System alarmowy opiera się na garnizonowych ośrodkach alarmowania /GOA/ i stacjonarnym systemie łączności.

Podstawę przystąpienia do realizacji przedsięwzięć z zakresu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej stanowi rozkaz MON przekazywany do wszystkich ogniw dowodzenia w formie umownych sygnałów powiadamiania, określających rodzaj nakazanych do realizacji przedsięwzięć - przekazywanych w ramach garnizonowego systemu powiadamiania sił zbrojnych.

Sygnaly o zarządzeniu wyższych stanów gotowości bojowej przekazywane są głównie przez wojskowe techniczne środki łączności. Zasadniczą rolę w sy-

System
przekazywania
sygnałów
OSHG B

stemie powiadomienia i alarmowania spełniają gar - nizonowe ośrodki alarmowania i powiadomienia, które przekazują otrzymane sygnały do wykonawców.

Sygnały o zarządzeniu WSGB mogą być również przekazywane w sieci łączności Ministerstwa Łączności i spraw wewnętrznych. Sygnały te mogą być nadawane przez służby dyżurne wszystkich ogniw dowodzenia za pośrednictwem urzędów pocztowych i telekomunikacji oraz central łączności innych resortów po podaniu dodatkowego hasła „PILNY PAŃSTWOWY”.

Dowództwo ZT lub oddziału, jeżeli zostało wyznaczony do przekazywania sygnałów o zarządzeniu WSGB, po przyjęciu sygnału ze sztabu OW ustala jednostki nakazane do realizacji procesu osiągnięcia WSGB i przekazuje im odpowiedni sygnał. Jeżeli sztab ZT /oddziału/ nie bierze udziału w przekazywaniu sygnału, otrzymuje tylko z Garnizonowego Ośrodka Alarmowania /GOA/ sygnał o zarządzeniu WSGB dla podległych oddziałów /pododdziałów/ oraz dla jednostek powierzonych mu do zmobilizowania.

Oddziały ZT dyslokowane w innych garnizonach aniżeli dowództwo ZT, sygnały o wprowadzeniu WSGB otrzymują zgodnie z planem powiadomienia i alarmowania, a dowództwo ZT otrzymuje od tych oddziałów meldunki o otrzymaniu sygnału, o rozpoczęciu i przebiegu procesu osiągnięcia WSGB w tych oddziałach.

Do sztabu ZT /oddziału/, jako GOA może wpłynąć sygnał nakazujący wprowadzenie określonego stanu gotowości bojowej wojsk według klucza adresowego lub też tylko wybranych jednostek.

W pierwszym przypadku DSO ZT przekazuje sygnał do adresata meldując o tym dowódcy lub szefowi sztabu, zarządza ściągnięcie kadry do sztabu ZT, zbiera meldunki z podległych ogniw i melduje do sztabu OW. W drugim przypadku DSO melduje dowódcy lub szefowi sztabu o otrzymanym sygnale, powiadamia oficerów bezpośrednio odpowiedzialnych za powiadamianie wojsk i zespołu kierowania /ZK/ procesem osiągnięcia WSGB. W tym też wariancie mogą być przekazywane sygnały ze sztabu OW poprzez DSO do poszczególnych garnizonów lub dowódców jednostek mobilizujących wg szczegółowych adresów.

W wypadku wpłynięcia sygnału nakazującego osiągnięcie stanu pełnej gotowości bojowej przez ZT, dyżurna służba operacyjna natychmiast powiadamia oficerów dowództwa i przekazuje sygnał do dowódców podległych jednostek wojskowych.

W tym samym czasie na rozkaz dowódcy następuje zarządzenie alarmu dla sztabu ZT w celu jak najszybszego zebrania kadry i zorganizowania wszystkich elementów mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk.

IV. ELEMENTY KIEROWANIA PROCESEM OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

W celu zapewnienia płynnego kierowania procesem osiągnięcia WSGB w ZT i oddziałach organizuje się następujące elementy:

1. Punkt kierowania mobilizacją /PKM/.
2. Grupę operacyjno-szkoleniową.
3. Punkt kontrolno-informacyjny /PKI/.

4. Punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych /PRT/.

5. Grupy indywidualnego wyposażenia.

Należy stwierdzić, że ww. elementy istnieją już w stanie stałej gotowości bojowej. Do wykonania nakazanych, dla danego stanu gotowości - czynności - przystępują siłami posiadanymi z etatu "P" z chwilą otrzymania sygnału. W dalszej kolejności wzmacniane są siłami i środkami z mobilizacyjnego rzutu alarmowego.

Ad 1. Punkt kierowania mobilizacją - organizuje się w ZT i oddziałach i stanowi on miejsce pracy zespołu kierowania /ZK/ procesem osiągnięcia WSGB w składzie 5-7 osób z dowództwa, wydziału operacyjnego, kwatermistrzostwa i służb technicznych. Na czele zespołu zwykle stoi szef sztabu.

Głównym zadaniem ZK jest: kierowanie procesem osiągnięcia WSGB podległych i mobilizowanych jednostek.

Do obowiązków zespołu kierowania należy:

- analizowanie i ocenianie sytuacji na obszarze dyslokacji podległych jednostek oraz przygotowanie i meldowanie wniosków i propozycji dla dowódcy w celu podjęcia decyzji;

- przyjmowanie zarządzeń lub sygnałów nakazujących osiągnięcie kolejnych stanów gotowości bojowej oraz przekazywanie ich do podległych jednostek a wewnątrz sztabu do wykonawców;

- utrzymywanie wielokanałowej łączności ze sztabem nadrzędnym oraz podległymi jednostkami;

- kierowanie przebiegiem mobilizacji w podległych jednostkach /pododdziałach/ ze szczególnym zwróceniem uwagi na rosnące ukończenie, powstałe zakłócenia w realizacji planów, opracowanie wniosków dla dowódcy w sprawie usunięcia niedociągnięć i zakłóceń, a po zaakceptowaniu przekazywanie zadań do oddziałów /wykonawców/;

- kontrolowanie przebiegu procesu osiągnięcia WSGB w sztabie i podległych jednostkach oraz udzielanie im niezbędnej pomocy;

- utrzymywanie łączności z terenowymi organami administracji wojskowej /WSZW i WKU/, władzami partyjnymi i administracyjnymi zabezpieczającymi mobilizacyjne rozwinięcie podległych jednostek;

- kierowanie ewakuacją sprzętu i materiałów z miejsc stałej dyslokacji do zapasowych rejonów mobilizacji lub rejonów alarmowych.

Uwzględniając fakt, że równocześnie z kierowaniem mobilizacyjnym rozwinięciem wojsk - jako głównym zadaniem jednostek skadrowanych na danym etapie t.j. przed osiągnięciem pełnej gotowości bojowej, często zajdzie potrzeba i konieczność równoczesnego rozwiązywania zagadnień natury taktyczno-operacyjnej. Głównie wystąpi to w sztabie ZT skadrowanego, istnieje potrzeba posiadania wydzielonej grupy operacyjno-szkoleniowej.

Ad 2. Grupa operacyjno-szkoleniowa - organizowana jest w celu zapewnienia warunków szybkiego podejmowania decyzji dla rozwiązania zadania bojowego oraz sprecyzowania zadań dla podwładnych. Ponadto

zadaniem tej grupy jest kierowanie przegrupowaniem sformowanych oddziałów do właściwych rejonów alarmowych /wyjściowych/, organizacja szkolenia i zgrywania oddziałów pod względem bojowym, organizacja elementów ubezpieczenia wojsk itp. W skład tej grupy oprócz dowódcy powinni wchodzić: szef wydziału operacyjnego, rozpoznawczego, szef artylerii, saperów, szefowie rodzajów wojsk i służb.

Ad 3. Punkt kontrolno-informacyjny /PKI/ - jest elementem wykonawczym ZK. Może być zorganizowany w okresie podwyższonej gotowości bojowej, szczególnie w tych jednostkach, które mają duże zadania mobilizacyjne i w związku z tym powołuje się dużą ilość rezerwistów w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego. Wynika to również z tego, że oficer dyżurny, któremu niekiedy zleca się tę pracę nie jest w stanie dobrze jej wykonać. Zasadniczym jednak okresem rozwijania PKI jest wprowadzenie stanu pełnej gotowości bojowej.

Do zadań wykonywanych przez PKI należy:

- zbieranie informacji o napływającym uzupełnieniu rezerw osobowych;
- przyjęcie i kierowanie rezerwistów do pododdziałów zgodnie z wypracowaną w danej jednostce koncepcją;
- sprawdzenie tożsamości rezerwistów, odebranie dokumentów;
- odnotowanie w dokumentach powołania daty i godziny przybycia;
- ułożenie dokumentów powołania wg uzupełniających WKU;

- prowadzenie danych analityczno-statystycznych odnośnie uzupełnienia i ukompletowania formowanych pododdziałów;

- składanie meldunków do zespołu kierowania procesem osiągnięcia WSGB.

Ad 4. Punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych /PRT/ - może być zorganizowany na bazie cywilnego zakładu pracy albo siłami jednostki mobilizującej. Przy organizacji PRT na bazie zakładu pracy, jednostka wojskowa odpowiedzialna jest za: szkolenie personelu na poszczególnych stanowiskach pracy;

przyniesienie
rozdziału - dostarczenie odpowiednich dokumentów;
przyniesienie kierowców
przystosowanie - zabezpieczenie odpowiedniej ilości personelu na punkcie rozdziału;

- przyjęcie kierowców zsynchronizowanych z pojazdami mechanicznymi;

- nadanie numerów wojskowych pojazdom i malowanie ich;

- przystosowanie pojazdów do potrzeb wojska, jeżeli wcześniej nie zostały przystosowane.

Kierownikiem punktu jest w tym wypadku dyrektor zakładu pracy, a personel punktu wraz z niezbędnym sprzętem wykorzystuje się na zasadach świadczeń osobistych i rzeczowych.

Biorąc pod uwagę fakt szczupłości personelu służby czołgowo-samochodowej w jednostkach skadrowanych, to zorganizowanie PRT na bazie zakładu pracy jest najkorzystniejsze. Zapewnia w maksymalnie krótkim czasie przyjęcie i dostosowanie do potrzeb wojska środków transportowych.

Możą być i takie sytuacje, w których z wielu różnych względów nie będzie można zorganizować PRT na bazie zakładu pracy. Wówczas personel służby czołgowo-samochodowej będzie zmuszony wykonać to zadanie siłami i środkami własnymi w rejonie stałej dyslokacji lub rejonie alarmowym. W tym wypadku zostaną zaangażowani fachowcy w ramach świadczeń osobistych.

Wariant ten jest dla jednostek skadrowanych niekorzystny, ponieważ zostanie znacznie wydłużony czas przyjęcia i skierowania do pododdziałów środków transportowych. Wydłużenie to będzie wynosić około 10-12 godzin i więcej.

Od szybkości przyjęcia i skierowania środków transportowych do użytkowników, zależy będzie organizacja procesu ewakuacji sprzętu i środków materiałowych z koszar do rejonów alarmowych. Szczególnego znaczenia to nabiera przy rozważaniu ewakuacji zapasów ruchomych pułku i dywizji. Większość pojazdów do pododdziałów tyłowych wcielana jest z gospodarki narodowej. Przystosowanie tych pojazdów oraz czas w jakim zostaną one skierowane do użytkowników będą rzutować na organizację procesu ewakuacji, a to z kolei na czas osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Ad 5. Grupy indywidualnego wyposażenia - w jednostkach typu skadrowanego spełniają zasadniczą rolę w formowaniu pododdziałów według etatu czasu "W" oraz realizacji całości przedsięwzięć mobilizacyjnych rozwinęcia wojsk. Grupy powyższe tworzy się

w pułkach na szczeblu: bp, bcz, art. pododdziałów specjalnych itd. w składzie 6-8 żołnierzy oraz 1-2 samochodów. Ponadto siły ulegają powiększeniu w miarę napływu rezerwistów z mobilizacyjnego rzutu alarmowego co następuje po 4-6 godzinach od chwili wprowadzenia podwyższonej gotowości bojowej. Do zadań grup indywidualnego wyposażenia należy:

- przyjęcie rezerwistów i formowanie w organizacyjne pododdziały;
- założenie ewidencji stanu osobowego;
- wydanie uzbrojenia i indywidualnego wyposażenia;
- kierowanie rozkonserwowaniem sprzętu;
- organizacja pobierania sprzętu z magazynów pułkowych;
- kierowanie ewakuacją itp.

Pododdziałowe grupy formowania są ogniwem pośrednim, działającym tylko w zakresie formowania pododdziałów.

V. ORGANIZACJA I PLANOWANIE PROCESU OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

A. Rola, zadania i zakres pracy dowódcy i sztabu ZT /oddziału/ w planowaniu procesu OWSGB

Planowanie w zakresie osiągnięcia WSGB jest uzupełnieniem i kontynuacją planowania operacyjnego. Ustala ono sposoby OWSGB i środków niezbędnych do realizacji planów operacyjnych, w ścisłym powiązaniu z założeniami mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk. Ma ono na celu wypracowanie, w oparciu o

możliwości i zadania optymalnego systemu OWSGB oraz sprecyzowanie form i sposobów działania w tym zakresie przez poszczególne sztaby. Jednakże o wartości i realności planowania procesu OWSGB, stanowiącego istotny element pracy dowódców i sztabów wszystkich szczebli dowodzenia, decyduje dopiero praktyczna realizacja przedsięwzięć w zakresie OWSGB. Stąd też główny wysiłek dowódców i sztabów powinien być skierowany na zapewnienie wysoce sprawnego i szybkiego wykonania w praktyce zadań w zakresie OWSGB.

Planowanie procesu OWSGB rozpoczyna się z chwilą otrzymania zadania i biorąc pod uwagę, iż w trakcie jego realizacji mogą zachodzić zmiany wynikające głównie z kształtowania się warunków OWSGB, należy przyjąć, że planowanie powyższe jest procesem ciągłym. Jednak główny wysiłek sztabu ZT i oddziału w toku planowania należy skupić na opracowaniu zasadniczego planu OWSGB. Natomiast wnoszenie poprawek do opracowanego planu jest czynnością doraźną przy rozwiązywaniu spraw organizacyjno-mobilizacyjnych.

Sztab ZT jest organem koordynacyjno-kontrolnym w zakresie planowania procesu OWSGB i dlatego planuje on przede wszystkim przedsięwzięcia związane z zarządzaniem i kierowaniem procesem OWSGB podległych jednostek wojskowych organicznych i innych, nskazanych ZT do zmobilizowania. Ponadto sztab dywizji skadrowanej jest organem wykonawczym w zakresie mobilizacyjnego rozwinięcia sztabu dywizji

z etatu pokojowego do etatu czasu wojennego. Może mieć również przydzielone inne jednostki do bezpośredniej mobilizacji. Centralną postacią w sztabie dywizji /pułku/ jest dowódca dywizji /pułku/. Odpowiada on między innymi za terminowe i realne opracowanie przez sztab planu OWSGB i za jego praktyczną realizację. Zmusza to dowódcę do osobistej głębokiej i szczegółowej znajomości problematyki w zakresie OWSGB w oddziałach i całej dywizji. Organizatorem pracy nad opracowaniem planu OWSGB jest szef sztabu, który do pomocy posiada starszego pomocnika szefa wydziału operacyjnego ds. mob. w dywizji /st. pomoc. ds. operacyjnych w pułku/ - osoby te z racji swych stanowisk na bieżąco zatrudnieni są do prac mobilizacyjnych. Oni pierwsi przygotowują i referują dowódcy wszystkie możliwe i konieczne zmiany w dotychczasowym planie, opracowują nowe koncepcje realizacji postawionych zadań. Pozostali oficerowie sztabu, każdy w interesującym go zakresie wykonuje część planu OWSGB ewentualnie w postaci załącznika do planu jako zabezpieczenie procesu OWSGB.

Wypracowanie właściwej koncepcji OWSGB jest jednym z zasadniczych zadań dowódcy i sztabu.

Po otrzymaniu zadania od przełożonego, dowódca przeprowadza analizę zadania, w której uwzględnia następujące zagadnienia:

- zadania poszczególnych oddziałów /pododdziałów/ w zakresie ich mobilizacyjnego rozwinięcia łącznie z ich dodatkowymi zadaniami w procesie OWSGB;

- ilość i charakter jednostek do zmobilizowania;

- możliwości wykonania zadań posiadanymi siłami i środkami w nakazanych terminach;

- kolejność rozwijania jednostek i osiągnięcia pełnej gotowości bojowej;

- materiałowe zabezpieczenie potrzeb poszczególnych jednostek;

- formę i sposób opracowania dokumentów wchodzących w skład planu OWSGB, rozwinięcia ich treści, terminy i wykonawców;

- formy i zakres współpracy z WKU, WSZW, MO i innymi instytucjami współdziałającymi.

Po przeprowadzonej analizie zadania dowódca ogłasza zamiar OWSGB. Od tej chwili sztab przystępuje do opracowania szczegółowego planu w interesującym go zakresie.

Otrzymane zadanie w zakresie OWSGB oraz posiadane siły i środki dla ich realizacji są elementami obiektywnymi. Natomiast określenie optymalnych sposobów i form realizacji nakazanych przedsięwzięć to elementy subiektywne, uzależnione od inwencji sztabu planującego. Precyzując zadania dla podległych jednostek należy brać pod uwagę ich realne możliwości, specyficzne warunki, jakie występują: warunki koszarowe, magazynowe, ich położenie, wielkość itp.

Istotnym elementem w pracy dowódcy jest wyrażone sprecyzowanie zakresu, formy i rodzaju przedsięwzięć, które powinny być zrealizowane w ramach planowania mobilizacyjnego przez sztab ZT i sztaby oddziałów.

Dowódca obowiązany jest udzielić wytycznych do planowania OWSGB, w których powinien uwzględnić:

- określić rodzaj i zakres przedsięwzięć wymagających szczegółowego zaplanowania i postaci konkretnych dokumentów;

- omówić formę, sposób opracowania i treść poszczególnych dokumentów planu OWSGB;

- wyznaczyć odpowiedzialnych za opracowanie poszczególnych dokumentów;

- ustalić formy współpracy z innymi instytutami;

- określić terminy zakończenia realizacji poszczególnych przedsięwzięć.

Oprócz wymienionych zadań i czynności dowódcy i sztabu można zaliczyć i inne, które szczególnie w jednostce skadrowanej muszą być przedmiotem troski dowództwa. Do zadań takich można zaliczyć:

- ciągłe wydawanie odpowiednich wytycznych mobilizacyjnych;

- planowanie i realizację przedsięwzięć w zakresie zabezpieczenia procesu OWSGB;

- sprawowanie nadzoru nad organizacją i planowaniem procesu OWSGB w podległych sztabach;

- ustalenie potrzeb, planowanie i realizację materiałowo-technicznego zabezpieczenia podległych jednostek wojskowych;

- opracowanie elementów mobilizacyjno-finansowych;

- nadzór nad przechowywaniem, konserwacją oraz utrzymaniem w stałej sprawności technicznej sprzę-

tu i materiałów zapasu nienaruszalnego, niezniżalnego;

- organizowanie i prowadzenie szkolenia z zakresu OWSGB kadry dowódczej sztabu i podległych jednostek /pododdziałów/;

- ustalenie potrzeb w zakresie terytorialnego nagromadzenia rezerw osobowych i planowanie szkolenia żołnierzy będących na przydziałach;

- kontrolę stanu przygotowań mobilizacyjnych i współpracy z terenowymi ogniwami administracji wojskowej;

- dokonywanie analizy i opracowywanie wniosków w zakresie doskonalenia procesu OWSGB;

- powiadamianie o zarządzeniu OWSGB;

- kierowanie przebiegiem procesu OWSGB.

Zakres wymienionych obowiązków dowódcy i sztabu ZT /oddziału/ świadczy i decyduje o miejscu i roli dowódcy w sztabie a sztabu w wojskach.

B. Forma, treść i sposoby opracowania dokumentów planu OWSGB

Wszelkie przedsięwzięcia w zakresie planowania OWSGB, realizowane w sztabie i jednostkach wojskowych, znajdują swoje odbicie w opracowanej dokumentacji. W opracowanych dokumentach istotną rolę odgrywa nie tylko treść ale i forma ujmowania poszczególnych zagadnień. Zarówno forma jak i treść dokumentu musi być dostosowana do szczebla dowodzenia i charakteru przedstawionego problemu. Musi umożliwiać swobodne posługiwanie się nim w toku praktycznej realizacji.

Najlepszą formą opracowania dokumentów planu OWSGB, z praktycznego punktu widzenia, jest forma graficzna na mapie z legendą - dlatego też jest powszechnie stosowana. Natomiast te problemy, których ze względu na swą treść jak i szczebel dowodzenia nie da się przedstawić w formie graficznej mogą być opracowane w formie - tabelarycznej, opisowej, wykresów, schematów lub przy wykorzystaniu analizy sieciowej PERT.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami i zaleceniami w sztabach związków taktycznych i oddziałów wykonuje się dokumenty na okres OWSGB. Mobilizacyjne rozwinięcie jest zasadniczym przedsięwzięciem wykonywanym w jednostkach skadrowanych w czasie OWSGB przez oddziały, stąd też, wśród dokumentów wykonywanych przez sztaby w tym celu opracowywane są dokumenty o treści zadań i czynności w czasie mobilizacji. ZT i oddziały wszystkie przedsięwzięcia mobilizacyjnego rozwinięcia ujmują w planach OWSGB.

Ponadto wykonuje się dokumenty pomocnicze oraz sprawozdawczo-informacyjne. Sztab związku taktycznego planuje przedsięwzięcia zapewniające sprawne kierowanie procesem OWSGB podległych i powierzonych do zmobilizowania jednostek. Sztab oddziału jest podstawowym organem wykonawczym w zakresie planowania procesu OWSGB własnego lub powierzonego oddziału.

Aktualnie w sztabie ZT /oddziału/ wykonuje się następujące dokumenty:

1. Rozkaz dowódcy ZT w sprawie gotowości bojowej oddziałów, w treści którego należy uwzględnić:
- a/ rodzaje stanów gotowości bojowej, ich cele i ogólną charakterystykę;
 - b/ zadania ZT w zakresie osiągania pełnej gotowości bojowej w zależności od specyfiki i struktury organizacyjnej;
 - c/ myśl przewodnią osiągania pełnej gotowości bojowej z uwzględnieniem mobilizacyjnego rozwinięcia;
 - d/ zasadnicze zadania oddziałów w zakresie stałej gotowości bojowej, w tym dla:
 - dowództwa i sztabu ZT;
 - sił i środków wyznaczonych do pełnienia dyżurów bojowych lub zespołów kierowania OWSGB;
 - sił i środków wydzielonych do rzutów awan-gardowych /o ile są wyznaczone/;
 - oddziałów podległych i podporządkowanych w zależności od struktury organizacyjnej i specyfiki rozmieszczenia;
 - magazynów, warsztatów stacji obsługi i innych jednostek tego typu;
 - etatowych grup organizacyjnych i garnizono-wych ośrodków mobilizacyjnych;
 - e/ terminy i sposób meldowania planów OWSGB;
 - f/ termin wejścia rozkazu w życie;
 - g/ wykaz rozkazów, zarządzeń i pism o gotowości bojowej, które straciły aktualność.

Załączniki do rozkazu:

- normy czasowe OWSGB;

- normy i urzutowanie ruchomych zapasów materiałowych;
- zarządzenie organizacji łączności;
- inne wg uznania dowódcy.

Rozkaz oraz wytyczne dowódcy ZT normują proble-

my:

- alarmowania i powiadamiania oraz pełnienia dyżurów;
- organizacji i wyposażenia rzutów awangardowych;
- mobilizacyjnego rozwinięcia;
- pracy partyjno-politycznej;
- zabezpieczenia bojowego i materiałowo-technicznego;
- inne zagadnienia związane z osiaganiem wyższych stanów gotowości bojowej przez podległe oddziały.

2. Plan osiagania wyższych stanów gotowości bojowej przez sztab ZT - który składa się z części graficznej i opisowej.

Część graficzną opracowuje się na mapie 1:50000, na której należy nanieść

- miejsca stałej dyslokacji sztabu i pododdziałów zabezpieczenia;
- drogi marszu do rejonów alarmowych /rejonu polowego SD/;
- regulację ruchu;
- schemat ugrupowania marszowego z uwzględnieniem kolejności wyjścia elementów SD.

W części opisowej opracowuje się:

- a/ M y ś l p r z e w o d n i ą procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez ZT -
- treścią której powinny być:
 - 1 - zadania mobilizacyjne oraz inne zadania na okres osiągnięcia WSGB, postawione przez wyższego przełożonego;
 - 2 - terminy rozwinięcia poszczególnych jednostek mobilizacyjnych;
 - 3 - warunki, miejsce i sposoby /warianty/ mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek z uwzględnieniem: przeprowadzenia mobilizacji w zasadniczym i zapasowym rejonie mobilizacji, gdy część jednostek rozwijana jest w zasadniczym, a część w zapasowym rejonie mobilizacji /przyjęcie i dowód żołnierzy rezerwy/; prowadzenie mobilizacji w sposób skryty i jawny; sposoby wykorzystania sił i środków /własnych i przydzielonych/, wydzielenie rzutów awangardowych, elementów mobilizacyjnych /PKI, PRT, ZK itp./ z określeniem miejsca i terminu gotowości oraz zakresu zadań; kolejność rozwijania wg zaliczenia jednostek do poszczególnych zestawów; etapów realizacji zadań w warunkach wprowadzenia kolejnych stanów gotowości bojowej; organizacji przeprowadzenia mobilizacji w warunkach przebywania części sił i środków poza stałym miejscem dyslokacji; przeprowadzenia mobilizacji w warunkach bezpośredniego oddziaływania nieprzyjaciela;

- 4 - organizacja przyjęcia uzupełnienia z rezerwy i gospodarki narodowej /GN/ z uwzględnieniem: ogólnej ilości planowanych na uzupełnienie potrzeb mobilizacyjnych żołnierzy rezerwy /oficerów, chorążych, podoficerów i szeregowców/, środków transportowych i maszyn z GN; organizacji, przyjęcia i wykorzystania mobilizacyjnego rzutu alarmowego /żołnierzy rezerwy i środków transportowych/; organizacji przyjęcia uzupełnienia zasadniczego, vacatów i "naskładki"; organizacji przyjęcia i wykorzystania żołnierzy rezerwy z procentu zabezpieczenia stawiennictwa; organizacji przyjęcia środków transportowych i maszyn z GN;
- 5 - organizacji przyjęcia i organizacyjno-ewidencyjnego ujęcia żołnierzy rezerwy w pododdziałach oraz terminy formowania się pododdziałów;
- 6 - organizacja pośrednich punktów zbiórki /jeżeli są organizowane w podległych oddziałach/;
- 7 - zabezpieczenie mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych w tym: zakres i formy pracy partyjno-politycznej w procesie OWSGB; organizacja zabezpieczenia porządku i bezpieczeństwa w rejonach mobilizacji /alarmowych/; organizacja materiałowo-technicznego zabezpieczenia ze szczególnym uwzględnieniem: sposobu gromadzenia, przechowywania, wydawania i ewakuacji zapasów materiałowych, żywienia stanu osobowego /organizacja wydawania

racji „P”, gorącej strawy oraz żywności w pierwszej i następnych dobach, zakwaterowania w zasadniczym i zapasowym rejonie mobilizacji, sanitarno-medycznego i higienicznego zabezpieczenia przybywających na uzupełnienie żołnierzy; finansowe zabezpieczenie mobilizacji; sposób powoływania /pobrania/ i wykorzystania świadczeń osobistych i rzeczowych dla przyspieszenia realizacji przedsięwzięć z zakresu OWSGB; inne zagadnienia wynikające z konkretnych zadań i specyfiki ZT;

- organizacja dowodzenia i kierowanie przebiegiem osiągnięcia WSGB /mobilizacji/ w tym: organizacja alarmowania i powiadamiania o zarządzeniu mobilizacji /wprowadzeniu WSGB/; kierowanie procesem osiągnięcia WSGB, organizacja, skład i zadania ZK OWSGB z uwzględnieniem mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych; organizacja łączności na okres OWSGB; system obiegu informacji /wydanie zarządzeń i składanie meldunków w czasie OWSGB/.

b/ Z a d a n i a d o r e a l i z a c j i :

- A. W okresie stałej gotowości bojowej /StGB/.
- B. W okresie osiągnięcia podwyższonej gotowości bojowej /PdGB/;
- C. W okresie osiągnięcia pełnej gotowości bojowej /PkGB/;
 - w miejscu stałej dyslokacji;
 - w rejonach alarmowych.

c/ N o r m y c z a s o w e o s i a g a n i a WSGB, w których określa się czasy dla poszczegól-

gólnych jednostek wojskowych dotyczące: opusz -
czenia miejsca stałej dyslokacji, rozwinięcia
elementów kierowania mobilizacją oraz osiągnię-
cia pełnej gotowości ze stanu StGB i PdGB w
miejscu stałej dyslokacji i w rejonie alarmowym.

d/ O g ó l n y p o d z i a ł s i ł i ś r o -
d k ó w d o w y k o n a n i a z a d a ń -
w którym uwzględnia się siły i środki wydzielone do:

- rzutu awangardowego /jednostki o niepełnych stanach osobowych/;
- pierwszego rzutu /jednostki skadrowane/;
- prowadzenia mobilizacji;
- zabezpieczenia rozśrodkowania baz i składnic.

e/ H a r m o n o g r a m z a s a d n i c z y c h
c z y n n o ś c i - określa wykonawców, terminy,
zasadnicze przedsięwzięcia realizacji przedsię-
wzięć osiągnięciem WSGB.

Opracowuje się go z podziałem na:

- przedsięwzięcia podwyższonej gotowości bojowej;
- przedsięwzięcia pełnej gotowości bojowej ze stanu StGB i PdGB.

f/ O r g a n i z a c j a a l a r m o w a n i a
kadry zawodowej sztabu -
przy wykorzystaniu: TESA-P, służby dyżurnej.

g/ U k o m p l e t o w a n i e s z t a b u Z T
oraz skład elementów sta-
nowisk dowodzenia /SD, WSD, TSD/,
w którym uwzględnia się:

- organizację wydzielenia stanowisk dowodze -
nia ZT;
- ukompletowanie wydzielonych elementów sta -
nowisk dowodzenia;
- organizację kierowania osiaganiem WSGB
/skład zespołów, zadania i harmonogram czyn -
ności/.

h/ Skład sił i środków wy -
dzielanych do zabezpie -
czenia mobilizacji oraz
ilość uzupełnienia wcie -
lanego do poszczególnych
pododdziałów /dla sztabów ZT roz -
winiętych/.

W tabeli tej podaje się z jakich pododdzia -
łów i komórek organizacyjnych sztabu wydziela
się na załączki lub do wykonania prac dla po -
trzeb innych jednostek oraz na jaki okres czasu.

i/ Skład sił i środków uzu -
pełnienia sztabu ZT i pod -
ległych pododdziałów z
uwzględnieniem potrzeb
mobilizacyjnych oraz WKU
uzupełniające te potrze -
by /dotyczy sztabów ZT o niepełnych stanach
osobowych, skadowanych i formowanych od nowa/.

W zestawieniu ujmuje się stan osobowy i po -
jezdy mechaniczne wg etatu czasu „W” i „P”, jaka
jest między nimi różnica, ile wydziela się a
ile przyjmuje się na załączki wojenne, jakie są

potrzeby mobilizacyjne, nazwa WKU oraz ilość otrzymywanego uzupełnienia, jakie są braki w uzupełnieniu potrzeb mobilizacyjnych, wysokość "nakładki" oraz sposób powoływania mobilizacyjnego rzutu alarmowego.

j/ Z a b e z p i e c z e n i e o b i e k t ó w garnizonu i wyjścia sztabu do rejonu alarmowego obejmuje: rodzaj i sposób zabezpieczenia, wydzielone siły i środki, odpowiedzialnych za wykonanie oraz czas wykonania. W organizacji zabezpieczenia obiektów koszarowych uwzględnia się:

- organizację ochrony koszar i obiektów garnizonu /warty, ubezpieczenia itp./;
- organizację zabezpieczenia wyjścia z koszar i garnizonu /wydzielone grupy do ewakuacji sztabu, zapasów materiałowych itp./;
- organizację ochrony zapasów materiałowych pozostawionych w garnizonie;
- organizację przekazania koszar i pozostawionego mienia wojskowego;
- organizację przekazania nadwyżek materiałowych oraz dokumentów niejawnych;
- ewakuację chorych do szpitali itp.

k/ O r g a n i z a c j a r e g u l a c j i ruchu na drogach marszu do rejonów alarmowych - obejmuje:

- skład, numerację i czas wystawienia poste -
runków regulacji ruchu;
- nazwę pododdziału wystawiającego regulację
ruchu oraz wydzielone środki.

1/ Organizacja zabezpieczenia -
ni a - obejmuje następujące zagadnienia:

- rozpoznanie;
- OPBMR;
- obronę przeciwlotniczą;
- ubezpieczenie;
- zabezpieczenie inżynieryjne;
- maskowanie;
- obronę przeciwpożarową;
- zabezpieczenie tyłowe.

W opracowanym dokumencie wyszczególnia się rodzaj i zadania zabezpieczenia, organi -
zowane elementy /nazwa i skład/, z jakiego
pododdziału są wydzielane siły i środki, od -
powiedzialnych oraz czas działania. Wyżej wy -
mienione problemy są rozpatrywane w:

- miejscu stałej dyslokacji /czasowego pobytu/;
- w czasie przegrupowania do rejonów alarmo -
wych;
- w rejonach alarmowych.

2/ Organizacja wyprowadze -
nia sztabu, ZT i podod -
działów zabezpieczenia
do rejonu alarmowego -
opracowuje się na planie miasta lub szkicu, na
który wrysowuje się:

- miejsce zakwaterowania pododdziałów zabezpieczenia i rozmieszczenie pojazdów mechanicznych;
- bramy wyjazdu z koszar oraz ich nazwy /numery/;
- posterunki regulacji ruchu /wewnętrzne/;
- miejsce pracy zespołu kierowania osiąga - niem WSGB;
- rozmieszczenie PKI, PRT i innych elementów zabezpieczenia mobilizacji.

W legendzie umieszcza się wykaz podod - działów wychodzących przez poszczególne bra - my.

m/ I n ż y n i e r y j n a r o z b u d o w a
z a s a d n i c z e g o r e j o n u
a l a r m o w e g o /p o l o w e g o S D/, w k t ó r e j
u w z g l ę d n i a s i ę: c z a s r o z p o c z ę c i a i z a k o ń c z e n i a
r o z b u d o w y p o s z c z e g ół n y c h e l e m e n t ów i n ż y -
n i e r y j n y c h d l a p o s z c z e g ół n y c h k o m ół e k o r g a -
n i z a c y j n y c h s t a n o w i s k d o w o d z e n i a, o d p o w i e -
d z i a l n y c h z a w y k o n a n i e o r a z w y d z i e l o n e s i ły
i ś r o d k i.

n/ D o k u m e n t y ł ą c z n o ś c i:

- wykaz łączy telekomunikacyjnych zestawia - nych przez resort łączności;
- schemat łączności przewodowo-radioliniowej;
- schemat łączności radiowej;
- tabela danych radiowych;
- tabela danych radioliniowych;
- tabela kryptonimów i adresów radiowych oraz sygnałów rozpoznawczych osób funkcyjnych;

- plany wymiany przesyłek pocztowych WSP;
- plan użycia pododdziałów łączności;
- rozliczenie sił i środków łączności.

o/ Z e s t a w i e n i e - sprzętu i materiałów zabranych /pozostawianych/ po opuszczeniu miejsca stałej dyslokacji przez sztab ZT, w którym należy wyszczególnić nazwę sprzętu /materiału/, symbol indeksowy lub numer ewi - dencyjny, jednostkę miary i ilość.

p/ Pr o t o k ó ł p r z e k a z a n i a
o b i e k t ó w w o j s k o w y c h.

r/ Wykaz pakietów z doku -
mentami planu OWSGB prze -
kazanych do WSzW.

3. Plan dowodzenia podległymi jednostkami ZT w pro -
cesie osiągnięcia pełnej gotowości bojowej - opra -
cowa się na mapie 1:100 000 naklejonej odcin -
kami o formacie A-4 na płótno.

W formie graficznej na mapę wrysowuje się:

- miejsca stałej dyslokacji podległych jedno -
stek;
- rejony alarmowe /mobilizacji/ jednostek;
- drogi marszu jednostek do przydzielonych im
rejonów alarmowych;
- elementy zabezpieczające ruch wojsk na dro -
gach marszu;
- miejsca rozmieszczenia ubezpieczeń, ochrony
i obrony rejonów alarmowych;
- t- zagadnienia związane z kierowaniem mobiliza -
cją zgodnie z przepisami mobilizacyjnymi.

W formie opisowej /tabelarycznej/ opracowuje się następujące załączniki:

a/ Tabela norm czasowych osiągnięcia WSGB dla jednostek rozwiniętych i oddzielnie dla jednostek o niepełnych stanach, skadrowanych i formowanych od nowa.

b/ Organizacja mobilizacyjnego uzupełnienia jednostek, w którym należy sprecyzować:

- zadania mobilizacyjne /w jakim terminie przejść na wojenny stan etatowy; w jakim czasie przeformować podległe jednostki, w jakim terminie i kogo sformować od nowa, w jakim czasie i jakie siły wydziela się do rzutu awangardowego; sposób alarmowania i dowodzenia /kierowania/; siły i środki wydzielone dla jednostek nowo formowanych; warianty prowadzenia mobilizacji/.

c/ Dokumenty łączności.

d/ Organizacja regulacji ruchu.

e/ Sygnały alarmowe.

f/ Terminy składania meldunków.

*z planu przesłanym
alarmowemu
w. ul. wyspecjalizacji
wskazanie danych do skł.
wzrost*

4. W wydziałach i innych komórkach organizacyjnych sztabu ZT opracowuje się „Plan działania wydziału /komórki organizacyjnej/ w czasie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej”, który powinien obejmować:

- organizację osiągnięcia WSGB oraz skład organizacyjny wydziału;
- organizację alarmowania, powiadamiania i ściągnięcia kadry zawodowej do miejsc pracy;

- harmonogram zasadniczych czynności realizowanych w poszczególnych stanach gotowości bojowej przez osoby funkcyjne;
- organizację zabezpieczenia procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w miejscu pracy, w garnizonie i na polowym SD;
- mapę rejonów alarmowych sztabu ZT /polowych SD/ w skali 1:50 000 z uwzględnieniem danych dotyczących danej komórki.

5. Zbiorcza dokumentacja na przegrupowanie dywizji transportem kolejowym

Planowanie przewozu sprzętu ciężkiego koleją odbywa się w sztabie ZT a zatwierdza - sztab okręgu wojskowego.

Oddziały otrzymują wyciągi z planu przewozu wojsk koleją ze sztabu OW, same planują stacje załadownicze i sporządzają dokumentację przewozową.

Wykonanie wyżej wymienionych dokumentów i ciągłe utrzymywanie ich w aktualnym stanie wymaga głębokiej analizy wszystkich warunków OWSGB w ZT i ścisłej współpracy między oddziałami, sztabami i terenowymi ogniwami administracji wojskowej. Tylko głęboka znajomość omawianych zagadnień, ciągłe studiowanie przez pracowników sztabu nowych doskonalszych rozwiązań, może prowadzić do ulepszania procesu OWSGB i mobilizacyjnego rozwijania wojsk.

VI. WYBRANE PROBLEMY PRZEBIEGU OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Podstawę przystąpienia do realizacji przedsięwzięć OWSGB stanowi rozkaz Ministra Obrony Narodowej przekazywany do wszystkich ogniw dowodzenia albo w formie umownych sygnałów powiadamiania, określających rodzaj nakazanych do realizacji przedsięwzięć, przekazywanych w ramach garnizonowego systemu powiadamiania sił zbrojnych.

W wypadku wpłynięcia sygnału nakazującego rozwinięcie dywizji /OPŁGB/, służba operacyjna odpowiedzialna za realizację planu powiadamiania opracowuje szczegółowe /telegramy/ sygnały do dowódców jednostek, które są następnie przekazywane przez dyżurną służbę operacyjną albo przez oficerów z zespołu kierowania OWSGB.

W tym samym czasie następuje zarządzenie alarmu dla sztabu dywizji w celu jak najszybszego zebrania kadry i zorganizowania wszystkich elementów kierowania procesem OWSGB. Rozpoczyna się nawiązanie współdziałania i współpracy z terenowymi organami administracji wojskowej i państwowej partycypujących w przedsięwzięciach planu zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk.

Po zebraniu się kadry sztabu dowódca przeprowadza krótką odprawę z oficerami zwracając szczególnie uwagę na następujące zagadnienia:

- zapoznanie oficerów z zaistniałą sytuacją wojskowo-polityczną i z otrzymanym zadaniem;
- skorygowanie zmian w zadaniach mobilizacyjnych oddziałów;

- sprecyzowanie terminów realizacji procesu OWSGB;
- uściślenie miejsca przeprowadzenia mobilizacji;
- ustalenie trybu prowadzenia kontroli i kierowania przebiegiem mobilizacji i inne w zależności od potrzeb i sytuacji.

Z chwilą uruchomienia procesu OWSGB, po odprawie wszyscy oficerowie przystępują do wykonania swoich obowiązków i zadań. Sztab w tym czasie zarządza ewakuację zapasów do rejonu alarmowego.

Zespół kierowania OWSGB w tym okresie przyjmuje kierownictwo procesem OWSGB. Zbiera meldunki z podległych oddziałów /pododdziałów/ o zapoczątkowaniu mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych. Analizuje sytuację w sztabach i oddziałach ZT, ze szczególnym zwróceniem uwagi na wszelkie zakłócenia i odchylenia od przyjętych rozpracowań w planach mobilizacyjnych, przedstawia dowódcy w formie wniosków i propozycji do akceptacji a następnie przekazuje zadania do oddziałów z udzieleniem pomocy ze strony oficerów sztabu ZT włącznie.

Szczegółowa analiza meldunków i sprawozdań mobilizacyjnych przedstawionych z oddziałów ZT do sztabu ma szczególne znaczenie w wypadku powstałych zakłóceń w planowanym przebiegu mobilizacji spowodowanych oddziaływaniem nieprzyjaciela bronią masowego rażenia, dywersją itp. Mogą wówczas zaistnieć różnego rodzaju zakłócenia np. zniszczenie ośrodków administracyjnych, węzłów komunikacyjnych itp. A zatem utrudnienie szybkiego powiadamiania żołnierzy, dowozu do zasadniczego lub zapasowego

rejonu mobilizacji. Spowodowanie dużych zniszczeń tak w gospodarce narodowej jak i sprzętu oraz środków materiałowych jednostek co spowoduje wiele niedoborów w środkach transportu i innym sprzęcie w stosunku do potrzeb mobilizacyjnych jednostek. W takich wypadkach na pewno trzeba będzie pomóc w oddziałach ze szczebla sztabu ZT. Za pośrednictwem sztabu ZT okręg wojskowy może dokonać uzupełnienia strat z innych, nie dotkniętych rejonów uderzeniami nieprzyjaciela, głównie w wypadku obezwładnienia terenowych organów administracji wojskowej /WKU, WSZW/ w rejonie mobilizacji. Jest to ważne zagadnienie ze względu na brak rezerw w ZT na pokrywanie takich strat. Posiadane rezerwy są bardzo małe.

W przebiegu całości procesu OPŁGB ZT typu skadrowanego, obok wcielania i uzupełniania jednostek stanem osobowym, środkami transportowymi i maszynami, bardzo istotna jest - ewakuacja. Ewakuacja dotycząca środków materiałowych i sprzętu jak również przeniesienie mobilizacji w wypadku zarządzenia jej w ZRMob. wymaga skupienia maksimum uwagi.

Z chwilą zarządzenia stanu pełnej gotowości bojowej rozpoczyna się ewakuacja sprzętu i materiałów z magazynów stałych do rejonu alarmowego lub ZRMob. - jeśli tak będzie zarządzone.

Należy podkreślić, że ewakuację zapasów ruchomych w ZT skadrowanym można rozpocząć dopiero po wcieleniu samochodów z gospodarki narodowej.

Sztab ZT bez oficerów wchodzących w skład ZK przechodzi do rejonu alarmowego i organizuje polowy system dowodzenia. Utrzymuje ścisły kontakt z ZK, przez który kieruje przebiegiem mobilizacyjnego rozwinięcia w oddziałach ZT.

Sztab ZT w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia spełnia rolę o charakterze organizacyjno-koordynacyjnym, związaną przede wszystkim z zarządzaniem i kierowaniem procesem OWSGB.

Zasadnicze czynności i przedsięwzięcia procesu OWSGB prowadzone są przez oddziały. Dowódcy tych oddziałów ponoszą całkowitą odpowiedzialność za terminowe i sprawne osiągnięcie pełnej gotowości bojowej. Oni ściśle współpracują z WKU, które zabezpieczają uzupełnienie tych jednostek.

Biorąc pod uwagę posiadane siły i środki przez jednostki skadrowane w chwili zarządzenia PłGB, ze stanu stałej gotowości, należy podkreślić, że ewakuacja może być prowadzona tylko rejsami. W pierwszym rejsie miejsce stałej dyslokacji opuszczają: sztab oddziału /bez ZK/ z ochroną i regulacją ruchu, PKI, PRT oraz pododdziałowe grupy formowania. Dalszą ewakuację organizuje się w kolejnych rejsach po przybyciu mobilizacyjnego rzutu alarmowego ludzi i środków transportowych. Proces ten narasta i rozszerza się w miarę napływu sił i środków. W pierwszym rejsie, w wypadku osiągania pełnej gotowości bojowej ze stałej, jednostki skadrowane są w stanie wyprowadzić tylko niewielkie ilości sprzętu i materiałów. W pierwszej kolejności ewakuuje

się sprzęt potrzebny do rozwinięcia elementów mobilizacyjnych w warunkach polowych, środki łączności, część umundurowania, rdz. „P”, sprzętu uzbrojenia i chemicznego potrzebnego do zabezpieczenia żołnierzy rezerwy z mobilizacyjnego rzutu alarmowego.

Grupa indywidualnego wyposażenia szczebla bp jest zdolna ewakuować całość należnego jej sprzętu i materiałów w ciągu 10-12 godz. /przy braku zakłóceń/, zostało to sprawdzone w czasie ćwiczeń mobilizacyjno-taktycznych.

Sprzęt ciężki np. wozy bojowe, warsztaty na samochodach oraz zapasy ruchome i doraźne, oddziały ewakuują bezpośrednio do rejonów alarmowych gdzie organizują ich ochronę i obronę. Zapasy ruchome i doraźne wywozi się w oddziałach, podobnie jak w ZT, po przybyciu samochodów z gospodarki narodowej. W wypadku osiągnięcia stanu pełnej gotowości bojowej w zasadniczych rejonach, zapasy środków materiałowych ładuje się na samochody i ustawia w kolumnach gotowe do wyjazdu. Przybywający żołnierze rezerwy zgłaszają się na PKI gdzie otrzymują przydział do grupy formowania i do pododdziału /zostają odnotowani/. Łącznicy z poszczególnych grup skierowują żołnierzy do rejonów formowania. Tam zakłada się ewidencję stanu osobowego, wydaje się wyposażenie indywidualne żołnierzy i formuje się etatowe pododdziały. Po sformowaniu przystępuje się do wykonywania prac lub szkolenia. Drugą nitką przez PRT napływają środki transportowe.

Doświadczenia wykazują, że największego napływu rezerwistów należy oczekiwać po 8-10 godzinach od chwili zarządzenia mobilizacji. W każdej chwili oddziały powinny zachować zdolność do natychmiastowego przeniesienia mobilizacji do ZRMob. lub rejonu alarmowego.

Z chwilą uzyskania 50-60% ukończenia w pododdziałach należy kierować je do rejonów alarmowych i przystąpić do szkolenia. Częścią sił prowadzić mobilizację dalej. Do tego celu jak najszerszej należy wykorzystać oficerów i podoficerów rezerwy.

Uzupełnienie oddziałów rezerwami osobowymi i sprzętem wg etatu czasu „W” kończy się mobilizacyjne ich rozwinięcie a następuje okres ćwiczeń zgrywających w ramach osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Z A K O Ń C Z E N I E

Specyfika rozwoju zagadnień procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w odróżnieniu od innych kierunków myśli wojskowej, polega na występowaniu obiektywnych trudności wpływających ze szczególnej tajemnicy wszystkich przedsięwzięć mobilizacyjnych, co uniemożliwia sprawdzenie niektórych teoretycznych założeń w praktyce w takim stopniu, jak to można stosować na przykład w ćwiczeniach taktycznych lub przedsięwzięciach techniczno-konstrukcyjnych.

Właściwa koncepcja stanowi podstawę do opracowania realnego planu OWSGB a wypracowane formy i zasady powinny odpowiadać współczesnym warunkom prowadzenia wojny.

BIBLIOGRAFIA:

1. Regulamin Walki Sił Zbrojnych PRL /dywizja-pułk/.
2. Biuletyn Informacyjny nr 4/109/ 1972 r.
3. Zarządzenie szefa Sztabu Gen. WP nr 02/Mob.
z dnia 8.1.1975 r.
4. Płk dypl. mgr Bolesław Morawski - skrypt
„Wybrane problemy osiagania wyższych stanów go-
towości bojowej przez dywizję /DZ, DPanc/” -
wyd. 1971 r.
5. Wytoczne ministra Obrony Narodowej do szkole -
nia Sił Zbrojnych na 1976 r.
6. Płk dypl. Jerzy Góral - skrypt „Zasady osiaga -
nia gotowości bojowej przez pułk” - wyd. 1974 r.
7. Płk dypl. K. Zdaniak - Wybrane problemy pracy
sztabu w ćwiczeniu „LATO-74”, Zeszyt Naukowy
nr 3, 1974 r.

Wydrukowano w 150 egz.

Egz. nr 1-150-bibl.gł.OZS
Wyk. płk ZDANIAK, nr telef.50665
Druk JD, dn.6.11.1976 r.
nr 0666/02189/WW
Kor. Zakrzewska

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WF
Archiwum Oddziału Zbiorów Specjalnych

Nr ewid. _____

40722